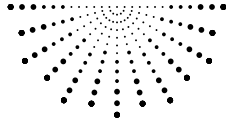

VAN SLAG

SUZANNE PETERS

Van Sling

SUZANNE PETERS

Van slag

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Suzanne Peters

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Omslagbeeld: depositphotos.com

Tekstredactie: Jen Minkman & Tamara Haagmans

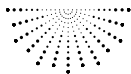
Eerste uitgave september 2020

ISBN 978-94-92585-54-7

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK EEN

Evi genoot van het gevoel van de wind door haar haren. Ze was blij dat ze deze bosroute had gevonden om te mountainbiken. Het was de adrenaline van de snelheid, hoge heuvels en scherpe bochten die haar een kick gaf en er tegelijkertijd voor zorgde dat ze zich ontspannen en vrij voelde. Na een rotdag op school was dit de plek waar ze heen ging. Alleen, midden in de natuur. Het was iets wat ze met niemand deelde, vooral niet met haar familie. ‘Veel te gevaarlijk,’ zou haar moeder afkeurend zeggen. Het was dan ook niet voor niets dat Evi ver weg van haar ouders op kamers was gaan wonen. Hier kon ze zonder bemoeienis van haar ouders genieten van de dingen die haar energie gaven. Een extra voordeel was geen ‘Hoe laat ben je thuis?’ als ze uitging, of stiekem vriendjes het huis in smokkelen om een kruisverhoor van haar ouders te vermijden. Ze had best een goede band met haar ouders, maar haar moeder wilde net iets te graag alles weten en Evi verlangde al een tijd zo naar haar eigen vrijheid.

Evi maakte een scherpe bocht en reed over het zanderige pad. Hier begonnen de heftige bochten en was het oppassen geblazen. Haar handen spanden om het stuur en ze voelde haar

hartslag versnellen. Dit was haar favoriete stuk van het parcours.

‘Benno, nee!’

Evi zag de loslopende Golden Retriever te laat het pad op komen. Ze trok hard aan haar stuur om de hond te ontwijken en voelde haar fiets over het zand wegglijden. Met een enorme smak belandde ze op de grond, de fiets deels boven op haar. Er schoot een steek door haar rug en haar voet voelde alsof er een kudde olifanten overheen was gelopen.

‘O nee, het spijt me zo!’ Een vrouw kwam aanrennen. ‘Ik zag je te laat en Benno luistert niet zo goed.’

‘Waarom loopt hij dan los?’ vroeg Evi chagrijnig. Ze probeerde overeind te krabbelen, maar de pijn in haar voet was plots ondraaglijk. ‘Shit!’ bracht ze uit.

‘Gaaf het? Kun je staan?’ De vrouw klikte de riem van de hond vast aan de halsband. Een beetje laat, dacht Evi duister.

‘Ik weet niet.’ Ze duwde haar fiets aan de kant, maar iedere beweging kostte haar moeite. Ze moest die pijn in haar voet gewoon negeren, zo erg was het allemaal vast niet. Het was een kwestie van doorbijten. Ze was toch zeker wel vaker gevallen? Op school had ze zelfs een keer les gehad in vallen. Op het moment dat ze de les kreeg vond ze het maar onzin, maar later begreep ze hoeveel nut het had.

‘Heb je hulp nodig?’ De vrouw probeerde de fiets rechtop te zetten, terwijl haar hond om haar heen drentelde. Het beest maakt het er niet gemakkelijker op.

Een jonge hardloper kwam aangerend. ‘Gaaf het wel?’ vroeg hij. ‘Ik zag het gebeuren.’

‘Het gaat wel. Het is maar goed dat ik een fietshelm draag,’ wist Evi uit te brengen. Tranen schoten in haar ogen toen ze langzaam omhoog kwam. Nu ze stond deed het nog meer pijn, en de tranen kwamen als vanzelf.

De knul keek haar onderzoekend aan. ‘Weet je het zeker?’ vroeg hij.

‘Ja. Niks aan de hand.’ Evi probeerde te bukken om de fiets op te pakken, maar ze voelde zich plots duizelig. Nee, het ging absoluut niet.

De man trok haar mee naar een omgevallen boomstam. Iedere stap die Evi wist te zetten voelde als duizenden messteken in haar voet.

‘Is het je been?’ Hij liet haar zitten op de boomstam.

‘Mijn voet.’

‘O nee!’ verzuchtte de vrouw. ‘Het spijt me zo!’ Haar hond keek vrolijk. Het dier had natuurlijk geen benul van wat er zojuist was gebeurd.

‘Het valt allemaal best mee,’ probeerde Evi, maar ze geloofde haar eigen woorden niet meer.

‘Ik bel een ambulance,’ zei de jongen resoluut.

Evi schudde haar hoofd. ‘Dat is niet nodig. Ik...’

‘Hij heeft gelijk. Je hebt hulp nodig,’ zei de vrouw.

De man stond ondertussen al te bellen. Evi zuchtte chagrijnig. Geen bemoeienis van haar ouders, maar van vreemden. Als ze haar gewoon met rust lieten, liep ze straks zelf naar huis!

* * *

‘WAT!’ riep Evi uit. ‘Dat kan niet!’

De arts tegenover haar keek haar met een spijtige blik aan en wees naar de röntgenfoto. ‘Het zijn helaas echt meerdere fracturen. Zie je deze lijnen?’

Evi knikte. Al wilde ze het liever ontkennen. Ze had haar voet ondertussen ook al gezien. Gezwollen, blauw en paars. Zelfs zonder röntgenfoto zag ze dat het er niet goed uit zag.

‘Het zijn geen mooie breuken,’ zei de arts. ‘Het wordt moeilijk om dit alleen met gips te laten genezen.’

Evi staarde voor zich uit terwijl de dokter de procedure uitlegde. Twee operaties: eerst een pin erin en dan later de pin eruit. Ze huiverde. Ze was nog nooit geopereerd. Maar waar ze

zich nog meer zorgen om maakte, was school. Hoe kun je met een gebroken voet een sportopleiding afronden? Ze voelde zich plotseling misselijk worden. 'Dit kan niet,' fluisterde ze.

De arts keek haar vriendelijk aan. 'Het spijt me dat ik geen beter nieuws kan brengen,' zei hij.

'Wanneer kan ik weer sporten?' vroeg Evi voorzichtig. Ze sloot haar ogen, bang voor het antwoord.

'Daar kan ik helaas nog weinig over zeggen. We moeten eerst afwachten hoe je botten genezen na de operatie. Je moet sowieso zes weken in het gips en daarna gok ik dat je toch zeker één tot twee maanden voorzichtig moet zijn met sporten. Volledig herstel kan zelfs nog langer duren.'

Evi knikte. Ze had geen keuze. Zelfs al zou ze willen, dan was er nu niets meer aan te doen. Opnieuw vervloekte ze de vrouw met de hond. De hardloper had haar nog geholpen, maar die vrouw was ervandoor gegaan. 'Je hebt hulp, zie ik, sterkte, hoor!' had ze gezegd. Alsof ze niet iets vreselijks had veroorzaakt.

Evi bedankte de arts en ging met haar twee krukken wat onwennig naar buiten. Het enige wat ze nu kon doen, was haar best doen om te herstellen. Hoe eerder ze zou genezen, hoe beter. Ze hinkte vastberaden naar de balie om zo snel mogelijk een afspraak in te plannen voor een operatie.

* * *

'EVI? HOE VOEL JE JE?'

Evi opende haar ogen. Ze hoorde vaag in de verte bekende stemmen. Het duurde even tot ze zich kon oriënteren. Daarna keek ze recht in het gezicht van haar moeder.

O ja. Ze was net geopereerd aan haar voet. De zuster had haar net ook al aangesproken, maar ze had er alleen maar een vaag, kort antwoord op gegeven. Een soort mompelende reactie met onverstaanbare woorden.

‘Lieverd? Gaat alles goed?’ Haar moeder keek haar met bezorgde blik aan.

‘Muh.’

‘Laat haar even. Ze is net uit de narcose.’ Dat was de stem van haar vader. Precies zoals ze had verwacht. Haar moeder in paniek, haar vader de rust zelve.

‘Ik wil gewoon weten of ze nog wel kan praten,’ reageerde haar moeder. ‘Wat als er iets mis is gegaan?’

Haar vader lachte. ‘Denk je echt dat ze haar vermogen om te praten kwijt kan raken tijdens een operatie aan haar voet?’

‘Nou, je weet maar nooit. Je hoort soms wel gekkere verhalen.’

Evi probeerde wat te verliggen. Normaal zou ze dit gesprek best amusant hebben gevonden, maar nu wilde ze vooral rust en bijkomen.

‘Lieverd?’ Haar moeder pakte haar hand vast.

Ze kon maar beter reageren, anders bleef haar moeder zich zorgen maken. ‘Ja, het gaat.’

‘O, gelukkig.’

Evi zag vanuit haar ooghoeken hoe haar moeder opgelucht omhoog keek. ‘Het is maar een botbreuk,’ zei ze.

‘Een gecompliceerde botbreuk. Hier ben je nog wel even zoet mee.’

Daar wilde Evi nog niet over nadenken.. Trouwens, ze zou alles op alles zetten om zo snel mogelijk te genezen.

‘Mam, het komt goed,’ zei Evi. ‘Ik red me wel.’

Haar vader grinnikte. ‘Ik denk dat het niet vaak voorkomt dat de patiënt de bezoeker moet geruststellen.’

Evi moest ook lachen. Als kind klom ze graag in bomen en dat ging wel eens mis. Een kleine schaafwond veroorzaakte al een paniecreactie bij haar moeder. ‘Je had wel dood kunnen zijn,’ riep ze dan, waarop Evi zei: ‘Maar dat ben ik niet!’

Het overbezorgde gedrag van haar moeder had ze regelmatig vermakelijk gevonden, maar de laatste jaren begon het haar

steeds meer te irriteren. Nu al helemaal. Haar hoofd was licht en alles draaide om haar heen. Kwam dat door de narcose?

‘Ik ben zo blij dat alles goed gaat met je,’ zei haar moeder en ze gaf haar dochter een knuffel.

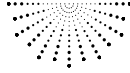
‘Laat haar even rustig wakker worden,’ zei haar vader. ‘Waarom geef je haar niet de cadeaus die we hebben meegenomen?’

Haar moeder knikte en haalde een tasje tevoorschijn. Evi pakte het uit en glimlachte. Haar ouders vermoedden blijkbaar al dat ze zich zou vervelen en dit pakket ging dat zeker tegen. Haar favoriete sporttijdschrift zat erin, samen met een kleurboek, een pakje stiften en – voor de lekkere trek – drie chocoladerepen.

‘Bedankt, lief van jullie,’ zei ze. Ze had niets met kleuren; het voelde nogal kinderlijk. Maar: haar ouders hadden hun best gedaan en het was niet eerlijk om daar zo verbitterd over te zijn. Ze kon het kleurboek altijd nog aan Yana geven – die vond het tenminste wel leuk. Met het sporttijdschrift hadden ze in elk geval goed gegokt waar ze behoefte aan had. En wie weet viel dat kleuren haar uiteindelijk ook nog mee. Ze moest lang stilzitten, en met een kleurboek was ze tenminste bezig.

Ze haalde diep adem nadat haar ouders afscheid hadden genomen. Rust. Nu ging het genezingsproces van start. Hopelijk kon ze weer snel aan de slag op haar opleiding.

HOOFDSTUK TWEE

Evi speelde nerveus met haar vingers. Haar beste vriendin Yana had haar gezegd dat ze zich absoluut geen zorgen hoefde te maken, maar Evi kneep hem behoorlijk voor het gesprek met Frans Houtman, het hoofd van de school. Ze had de afgelopen maanden geen sportlessen kunnen volgen; de helft van haar gewone lesprogramma. Lopen ging ondertussen goed, maar ze mocht van haar arts absoluut nog niet sporten.

Nu moest ze in overleg met het hoofd om te kijken hoe ze haar achterstand kon inlopen. ‘Misschien kan er een speciaal lesprogramma voor je worden ontwikkeld,’ had Yana hoopvol gezegd.

Ze wilde er niet aan denken. Daarom keek ze om zich heen. De gang zag er maar saai uit. Er hing één poster aan een deur iets verderop. Iets over gezond drinkwater. Verder was er weinig te bekijken. Er liep niemand door de gang, omdat de lessen nu bezig waren. Ze zou het snel weten; de deur van het kantoortje tegenover haar ging open. ‘Kom maar, Evi,’ zei Frans. Hij lachte haar, zoals altijd, vriendelijk toe.

Ze stond op. Als mensen haar zagen lopen, zouden ze niet in

de gaten hebben dat haar voet onlangs gebroken was en dat ze nog midden in het genezingsproces zat. Juist dat er niets meer te zien was, maakte het frustrerend. Niet alleen anderen hadden het idee dat ze alles weer zou kunnen, maar Evi zelf ook.

Frans bood haar wat drinken aan – het gezonde drinkwater dat Evi ook al op de poster had gezien. ‘Hoe gaat het nu?’ vroeg hij.

‘Goed!’ Evi wist dat ze nu zo overtuigd mogelijk moest klinken. ‘Nog even en ik knal weer tijdens de lessen.’

Frans stond op. Liep naar het raam en zuchtte diep. ‘Je hebt een topmotivatie, dat heeft je altijd al gesierd,’ zei hij. ‘Maar zo kun je hier niet op topniveau sporten.’ Hij keek haar niet eens aan terwijl hij haar aansprak. ‘Als je nu weer geblesseerd raakt, ben je nog verder van huis.’

Evi slikte. Dit waren de woorden die ze niet wilde horen.

‘Begin volgend jaar vers aan de opleiding. Het is beter om dit schooljaar niet verder af te maken.’ Hij was weer terug naar het bureau gelopen en keek haar met medelijden aan. ‘Ik begrijp dat dit niet leuk is en geloof me: ik vind het vreselijk om dit nieuws te brengen. Ik vind het bewonderingswaardig hoe hard je vecht – en zo denken je docenten er ook over, maar het is beter om dit schooljaar niet verder af te maken.’

Evi hapte naar adem. Meende hij dit nou? ‘Ik ben al gestart met fysiotherapie, dus het herstel kan niet lang meer duren,’ zei ze snel. ‘Desnoods ga ik de vakanties door en...’

‘Dat is niet realistisch en zal alleen maar stressvol voor je worden,’ onderbrak Frans haar. ‘We denken dat het beter is als je dit schooljaar niet meer afmaakt.’

Het voelde alsof de grond onder haar wegzakte. Evi keek hem wanhopig aan.

‘Je kunt niet sporten op het niveau dat we van je verlangen,’ ging hij verder. ‘We willen je de kans om deze opleiding goed af te ronden niet ontzeggen en daarom lijkt het ons beter als je het

in het nieuwe schooljaar opnieuw probeert, wanneer je wel weer kunt rennen en springen.'

Ze knikte verslagen. Diep vanbinnen wist ze dat hij gelijk had. Hoe graag ze ook alles later wilde inhalen, het was onmogelijk om dat voor elkaar te krijgen.

Ze voelde nu ook pas echt wat ze hiermee kwijtraakte. Ze had net zo'n leuke klas en ze voelde zich hier op haar gemak.

Ze bedankte het schoolhoofd en liep met een zwaar, leeg gevoel het kantoor uit.

* * *

'HEEFT HIJ JE GEWOON VAN SCHOOL GEKICKT?' vroeg Yana. Het ongelooft was in haar ogen te lezen.

'Nee joh, zo zit het niet,' antwoordde Evi verslagen. 'Ik mag m'n jaar overdoen.'

Yana schudde haar hoofd en gooide intussen wat kruiden over de kip. Het rook heerlijk in de keuken. Yana maakte regelmatig typische Syrische gerechten die allemaal even goed smaakten. Het was altijd heerlijk thuiskomen met zo'n creatieve kok als huisgenoot. Evi kwam zelf niet verder dan een simpele pasta of sperziebonen met aardappelen, een stukje vlees en wat jus. Als Yana niet kookte, koos Evi vaak voor een stoofmaaltijd die ze gemakkelijk kon opwarmen, maar die wel gezond was.

'En nu?'

Evi haalde haar schouders op. 'Hij heeft wel gelijk, ik kan de lessen nu niet volgen.'

Yana keek haar aan. 'Je gaat hier toch niet ook al weg?'

Evi toverde een glimlach op haar gezicht. 'Ik ben niet van plan om ergens heen te gaan,' zei ze. 'Ik wil niet terug naar mijn ouders en volgend jaar kan ik de lessen toch weer volgen.'

'Gelukkig,' zuchtte Yana. 'Sinds Lauren op reis is, is het hier al zo stil in huis.'

Evi knikte. Daar was ze het helemaal mee eens. Sinds Lauren

weg was gegaan om door Australië te backpacken, voelde het niet meer compleet. Er was niemand die Lauren en haar energieke karakter kon vervangen. Lauren betaalde de huur nog steeds en zou dat doen tot ze terugkwam. Eigenlijk zou ze maar drie maanden weg blijven, maar ondertussen zat ze er al bijna vijf maanden. Evi vermoedde dat ze een leuke man tegen was gekomen. Het was de vraag wanneer Lauren haar gezicht weer eens liet zien.

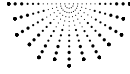
‘Wat ga je nu doen?’ vroeg Yana, terwijl ze met snelle handbewegingen een uitje snipperde.

Evi haalde haar schouders op. ‘De school had het over een traject. Geen idee wat dat inhoudt.’

‘Het klinkt tenminste positief,’ vond Yana.

Daar was Evi het mee eens. De hele tijd thuis zitten paste echt niet bij haar. Hopelijk hield het traject iets in waar ze zich in kon vastbijten.

HOOFDSTUK DRIE

Het was ontzettend druk in de kroeg en Steven stond geduldig te wachten tot hij kon bestellen. Op dat moment kwam ze binnen. Ze droeg een witte, zomerse jurk die haar rondingen goed accentueerde en haar blonde haar hing los. Steven ging meteen rechtop staan. Als hij dan toch iemand wilde aanspreken, moest zij het worden. Dit was veruit de mooiste vrouw die hij de hele avond had gezien.

‘Vier bier, graag,’ zei hij tegen de barman. Hij wilde niet zo cheesy zijn dat hij haar meteen wat te drinken aanbood. Deze vrouw kreeg waarschijnlijk ieder weekend wel mannen op haar dak. Nee, hij zou het anders aanpakken. Eerst zou hij haar een beetje observeren.

De barman zette het bier voor hem neer. Steven betaalde, pakte de glazen en liep naar de tafel waar zijn vrienden zaten. Zijn ogen ontmoetten die van haar toen hij langs haar liep. Een glimlach verscheen op haar gezicht en hij grijnsde terug.

Meteen baalde hij van zichzelf. Hij had beter iets tegen haar kunnen zeggen. Als hij naar mensen lachte, dan leek zijn gezicht scheef te staan.

Het was een van de weinige dingen die hem onzeker maakte.

Hij wist dat hij een mooi lichaam had. Genoeg meiden hadden hem complimenten gegeven over zijn sixpack. Ondanks dat hij niet zo heel onzeker was, maakte hij zelden een praatje met iemand. Hij was toch net wat te introvert. En die lach... tja, het was nu eenmaal zijn gezicht, maar echt blij was hij er niet mee. Toch hoopte hij dat ze er niet meteen op afknapte.

Hij zette de glazen bier op tafel.

‘Wat sta je stom te grijnzen?’ vroeg zijn beste vriend Roy.

‘Binnenpretje,’ antwoordde Steven en hij ging zitten. Vanaf zijn plek kon hij goed naar haar kijken. Ze stond bij de bar om een drankje te bestellen, maar de barman zag haar niet. De sukkel.

Haar ronde billen zagen er werkelijk prachtig uit. Ze droeg een string, bedacht Steven. Of misschien helemaal niets... Hij merkte dat hij zijn fantasie al meteen de vrije loop liet gaan. Wie was deze vrouw en waarom had hij haar hier nooit eerder gezien?

Wanneer Steven een mooie vrouw zag, moest hij naar haar kijken. Hij kon zijn ogen dan niet van haar afhouden. Het leverde hem weleens boze blikken op, maar soms zorgde het ook voor verrassend leuke gesprekken.

‘Ik moet naar de plee,’ kondigde Steven aan bij zijn vrienden. Roy was een verhaal aan het vertellen, maar hij had er toch niets van meegekregen. En waarschijnlijk had hij het al minstens tien keer gehoord. Roy had nogal de neiging om in herhaling te vallen.

Ook al had Steven eerder bedacht de vrouw nog niet aan te spreken, wist hij dat hij niet te lang moest wachten. De concurrentie op deze vrijdagavond was te groot.

Op het toilet keek Steven in de spiegel. Zijn haren had hij eerder in model gebracht en het zag er nog prima uit. Even moest hij grinniken om zichzelf. Hij was soms ook net een wijf.

De deur van het toilethokje ging open en een man stapte naar buiten, net toen hij toch nog even een kam door zijn haar

haalde. Via de spiegel keek hij naar Steven. ‘Een leuke dame gezien?’ informeerde hij, terwijl hij de kraan opendraaide en zijn handen waste.

Steven knikte. Verdorie. Deze gast had hem vast gezien toen hij zijn haar stond te doen. Waarom deed hij altijd zulke stomme dingen? Het was niet de eerste keer dat hij zichzelf op deze manier voor schut zette.

‘Gewoon ervoor gaan.’ Hij lachte hem toe. ‘Wat heb je te verliezen?’ Hij droogde zijn handen af en verliet de toiletruimte.

Beduusd keek Steven hem na. Misschien had hij gelijk. Steven staarde opnieuw naar zichzelf in de spiegel. Soms zou hij willen dat hij wat extroverter was. Wat minder passief.

Hij wist nog hoe hij het op school had als introvert. Hij paste totaal niet bij zijn klasgenoten en hij voelde zich vooral heel ongemakkelijk. Omdat hij ook geen enkel idee had wat hij met zijn toekomst wilde, raakte hij constant in conflict met zijn ouders. ‘Je moet studeren,’ zei zijn vader keer op keer. ‘Word advocaat, of dokter. Dat kun je allemaal best.’

Zijn moeder was het daar altijd mee eens. Presteren. Dat was belangrijk.

Het gaf hem het gevoel alsof hij het nooit goed genoeg kon doen. Hij wilde graag sporten – en daar iets in bereiken, maar daar deden zijn ouders te minachtend over.

De verwachtingen van zijn ouders werden alleen maar groter. Steeds vaker lieten ze merken dat ze teleurgesteld in hem waren – bijvoorbeeld toen hij gemiddeld een zes voor Nederlands stond. Het resulteerde niet in betere cijfers. Eerder in een blokkade bij Steven.

Toen hij niet meer leerplichtig was, besloot hij te stoppen met school. Hij kon later altijd nog bedenken wat hij met zijn leven wilde. Dit tot grote ergernis van zijn ouders. Het leverde de ene ruzie na de andere op tot zijn vader hem uiteindelijk de deur wees. ‘Als jij niets met je leven wilt doen, dan ben je hier ook niet meer welkom!’ had hij gebulderd.

Steven begreep die uitval nog steeds niet. Inmiddels woonde hij in een flatje, dat hij kon betalen met zijn werk in de sportschool.

Maar volgens zijn ouders was het niet genoeg en gooide hij zijn leven weg. Waarom was het niet goed genoeg? Alleen maar omdat zij wel een belangrijk beroep hadden en in een kast van een huis woonden?

Sinds zijn vertrek hadden zijn ouders nooit de moeite genomen hem te bellen of überhaupt eens bij hem langs te komen. Steven had meerdere pogingen gedaan, maar het leverde altijd hetzelfde op: een minachtende reactie. Nu liet hij het maar. Het had er helaas wel voor gezorgd dat hij nog meer in zichzelf was gekeerd. Hij sprak niet snel met onbekenden, sprak ook niet zijn ongenoegen uit en wilde vooral overal de vrede bewaren. Op zijn werk voelde hij zich wel meer op zijn plek. Hij adviseerde de mensen graag met hun sportoefeningen. Al ging hij ook daar ieder conflict liever uit de weg.

En nu was hij in de kroeg, na lang aandringen van Roy. Dat hij van plan was om iemand aan te spreken, bezorgde hem dan ook een nerveus gevoel. Zijn handen voelden klam en zijn keel was droog.

Hij dacht aan de man die hem zojuist had geadviseerd ervoor te gaan. Waarom niet? Als hij een blauwtje liep, ging hij gewoon weer bij Roy zitten. Wat was het ergste dat er kon gebeuren? Hij hoopte natuurlijk niet afgewezen te worden, maar bij zo'n mooie dame was de kans al snel groot. Het betekende niet het einde van de wereld. Zijn gevoel zei alleen iets anders. Hij was doodsbang voor haar reactie. Gelukkig had hij al wat gedronken, zodat de ergste angst wat minder aanwezig was.

Hij ging terug de kroeg in en keek om zich heen. Ze stond nog steeds bij de bar. Ze had ondertussen een wijntje in haar hand en ze was alleen. Geen vriendinnen, gelukkig. Dat maakte het een stuk gemakkelijker om haar te benaderen.

Steven haalde diep adem. Nu moest hij niet zo onzeker doen

en zich vermennen. ‘Hallo.’ Geen slappe openingszinnen. Dat paste al helemaal niet bij hem.

Ze keek op en er verscheen direct een glimlach op haar gezicht. ‘Zag ik jou net niet ook al?’

‘Klopt!’ antwoordde Steven. Hij deed zijn best om te voorkomen dat zijn mondhoeken omhoog gingen. Haar opmerking klonk wél als een slechte openingszin, maar het werkte. ‘Ik ben Steven. En jij?’

‘Christina,’ antwoordde ze.

De naam bleef in zijn hoofd dwarrelen. Het paste bij haar. ‘Ben je hier alleen?’

Ze knikte. ‘Nou, ik woon hier nog niet zo lang. Ik wil graag wat mensen leren kennen.’ Ze knipoogde naar hem.

Het bloed stroomde naar zijn hoofd. Normaal gesproken moest hij al het werk doen om een vrouw binnen te halen, maar het leek wel alsof Christina het op zich nam. Dat was ook wel eens leuk voor de verandering.

Hij wees naar een ietwat rustiger hoekje. ‘We kunnen daar praten,’ zei hij. ‘Even mijn bier pakken.’

De kerel die Steven op het toilet had gezien, zat aan een tafel vlak bij het hoekje en hij knikte goedkeurend.

Steven pakte zijn glas en wees naar Christina. ‘Ik ga even bij haar zitten,’ kondigde hij aan bij zijn vrienden.

Christina glimlachte toen hij aan kwam lopen. God, wat was ze mooi. Alles aan haar was prachtig. ‘Waar woon je?’ vroeg hij.

‘Ken je het winkelcentrum? Ik woon in de wijk daarnaast.’

Steven knikte. Hij kende het daar wel. ‘Waarom ben je hier komen wonen?’

‘Mijn vader kreeg een nieuwe baan. Ik moest mee.’

Hij keek haar verbaasd aan. ‘Hoe oud ben je dan?’ vroeg hij.

‘Negentien,’ zei ze. ‘Ik woon nog niet op mezelf.’ Ze trok een zuur gezicht. ‘Dat wil ik wel, maar daar is het nog niet van gekomen. Hoe oud ben jij?’

‘Eenentwintig,’ zei hij.

Ze kwam wat dichterbij hem staan en hij kreeg het nog warmer. Haar bh-bandje was afgezakt en hij ging met zijn hand naar haar bovenarm. Zonder erbij na te denken duwde hij het bandje weer naar haar schouder. Dat deed hij vast dankzij de alcohol. Haar huid was bijna fluweelzacht.

Verlegen keek ze even naar de grond. Leuk, ze was dus niet alleen maar zelfverzekerd aan het flirten, maar had ook een andere kant. Dat maakte haar nog interessanter. 'Je hebt net een drankje besteld, maar mag ik de volgende aanbieden?' vroeg hij. Hij keek haar strak aan. Ze keek niet weg. De meeste mensen deden dat wanneer hij naar hen keek. Christina niet.

Er verscheen een glimlach op haar gezicht en ze ging wat dichterbij hem staan. Nodig was dat niet, want er was genoeg ruimte. 'Deal,' zei ze. Ze knipoogde. Zo openlijk had nog nooit iemand met hem geflirt.

Ze raakten aan de praat. Steven kwam te weten dat ze zoekende was naar een opleiding. Ze vertelde dat ze vooral graag wilde zingen, maar dat haar ouders dat geen goede toekomstdroom vonden.

Steven vertelde dat hij ook nooit goed had geweten wat hij wilde en dat hij nu in een sportschool in de stad werkte. 'Onder-tussen weet ik wel dat ik iets met sport wil gaan doen,' zei hij. 'Personal trainer, dat lijkt me wel wat.'

Ze kneep in zijn bovenarm en giechelde. 'Ik dacht al dat je van sporten houdt.' Ze dronk haar laatste beetje wijn op. 'Wil je nog wat drinken? Bier?'

Hij knikte en keek hoe ze naar de bar liep. Hij kon het niet laten om opnieuw naar haar billen te kijken.

De knul aan de tafel dichtbij keek hem lachend aan. 'Zie je wel, jij hoeft je geen zorgen te maken.'

Dankbaar knikte Steven naar hem. Christina was redelijk snel aan de beurt en het duurde niet lang tot ze bij hem kwam staan. Opnieuw raakten ze aan de praat. Hij kwam steeds meer over haar te weten. Dat ze twee oudere zussen had bijvoorbeeld.

En dat ze altijd al eens naar Japan wilde reizen. ‘Het lijkt me daar zo mooi,’ zei ze er glunderend bij.

Steven bestelde de volgende ronde drank. Hij vertelde over zijn eigen leven, maar hij wilde liever horen wat Christina allemaal te zeggen had. Het maakte hem niet meer uit wat ze zei. Hij luisterde met alle liefde naar haar verhalen over dieren, make-up en haar favoriete tv-series. Zijn eigen leven was een stuk minder interessant.

‘Weet je wat ik wel zou willen weten?’ zei Christina.

‘Nou?’

‘Of je goed kan zoenen.’

De zenuwen gierden door zijn lijf. De opmerking was zo direct dat hij niet meteen wist hoe hij moest reageren. Net zo direct zijn als zij, dat was waarschijnlijk het beste. ‘Daar kom je maar op één manier achter,’ zei hij. Het klonk schaapachtig.

Christina liet het zich het echter geen tweede keer zeggen en nam meteen een stap in zijn richting. Ze boog haar hoofd iets opzij en drukte haar lippen op die van hem. Ze sloot haar ogen en opende haar mond en Steven deed hetzelfde. Haar zoen was sensueel, iets dat hij niet eerder zo ervaren had. Hij sloeg zijn arm om haar heen en liet zijn hand net boven haar billen rusten.

De zoen duurde wat hem betreft veel te kort. Hij wilde haar langer proeven.

‘Mijn geld is bijna op,’ zei Christina.

‘Ik betaal de volgende ronde wel,’ antwoordde Steven. Hij nam een slok van zijn bier.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik heb een veel beter idee,’ zei ze. ‘Mijn ouders zijn niet thuis.’

Steven grijsde en bedacht zich dat hij er nu vast idioot uitzag. ‘Hoe snel wil je dat ik mijn bier achteroversla?’ vroeg hij.

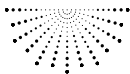
‘Zo snel als je kunt.’

Dat was geen enkel probleem. Binnen een paar teugen zette hij zijn lege glas neer op het dichtstbijzijnde tafeltje. Hij keek afkeurend naar haar wijnglas. ‘Schiet eens op,’ grapte hij.

Ze nam een paar grote slokken en zette het glas neer. 'De rest hoef ik niet meer,' zei ze stellig. 'Laten we gaan.'

Hij sloeg zijn arm om haar heen en drukte haar tegen zich aan. Ze liepen langs het tafeltje waar de man die hij bij het toilet had gezien zat. Die stak zijn duim omhoog. Daarna liepen ze langs de tafel met Stevens vrienden en hij zag alleen maar het ongeloof in hun ogen. Dit hadden ze vast nooit verwacht!

HOOFDSTUK VIER

Christina's huis stond bomvol dozen. Er moest nog een hoop gebeuren. In de gang struikelde Steven bijna over een blik witte muurverf. 'Mijn ouders zijn er dus niet,' herhaalde ze. 'Die hebben een feestje.'

'Mooi,' zei hij.

'Eens kijken of er nog wat te drinken is.' Ze trok de koelkast open. 'Geen bier. Wel witte wijn. Wil je dat?'

'Welja,' schokschouderde hij.

Er stonden zowaar wijnglazen in de keukenkastjes en Christina schonk er twee vol. 'Laten we naar mijn kamer gaan, daar is het een stuk gezelliger.'

Hij knikte en liep achter haar aan de trap op. Hij keek naar haar billen en hoe ze heupwiegend steeds een trede hoger stapte. Het was net alsof ze hem bewust aan het uitdagen was.

Haar slaapkamer was inderdaad een stuk gezelliger. De muren waren lichtgroen geverfd en de gordijnen hadden een appelgroene kleur. Er stond een bureau met daarop voornamelijk make-up spullen en een paar boeken. Ook was er een grote kledingkast. Christina had een eenpersoonsbed. Erboven was

een glazen plaat bevestigd waar een klok, een knuffel en een porseleinen beeldje van een vrouw op stonden.

Christina nam een slok en zette haar wijnglas op het glazen plaatje boven het bed. Steven volgde haar voorbeeld. Ze ging op het bed zitten en hij nam naast haar plaats. Hij keek naar zijn vingers, omdat hij zich geen houding wist te geven. Dicht tegen haar aan, zodat hij haar warmte door de kleding kon voelen. Ze boog naar hem toe en zoende hem opnieuw. Ze smaakte naar wijn.

‘Volgens mij ben je erg gespierd,’ zei Christina en ze legde haar hand op zijn T-shirt. Ze daalde wat naar beneden en liet haar hand onder het kledingstuk verdwijnen. Er ging een rilling van genot door hem heen toen haar vingers zijn buik aanraakten. ‘Voelt goed,’ fluisterde ze.

‘Gelukkig,’ zei hij met een grijns. Het maakte hem niets meer uit of hij een stomme lach had. Hij had haar binnen gehengeld. Of zij hem. Wat maakte het uit?

‘Ik wil nog een selfie maken,’ zei Christina en ze greep haar smartphone.

Steven rolde met zijn ogen, maar bracht zijn gezicht wel naar het hare en keek lachend in de lens toen ze de foto maakte.

‘Leuk,’ zei ze. ‘Nu zal ik je nooit meer vergeten.’

‘Ik heb geen foto nodig om je te onthouden,’ zei Steven. Door de drank werd hij steeds losser.

Christina gaf hem een kus op zijn wang. ‘Deze jurk zit me trouwens echt niet lekker meer,’ zei ze. ‘Ik wil me even omkleeden. Goed? Wil jij de rits naar beneden doen?’ Ze draaide haar rug naar hem toe.

Hij ritste haar jurk open. Ze stond op en Steven verwachtte dat ze naar de badkamer zou lopen. In plaats daarvan ging ze voor hem staan en liet ze de jurk langs haar lichaam naar beneden glijden.

In haar witte, kanten ondergoed stond ze voor hem en

Steven bekeek haar lijf. Haar prachtig gevormde borsten, haar platte buik met navelpiercing en haar heupen. Ze zorgde ervoor dat er spanning tussen zijn benen ontstond en zijn spijkerbroek zat ondertussen al veel te strak en oncomfortabel.

Ze boog voorover, gaf hem een zoen en hij sloeg zijn armen om haar heen. Hij raakte haar rug aan en zakte iets naar beneden om de zachte huid van haar billen te voelen.

‘Vind je me mooi?’ vroeg ze.

‘Ja, heel erg,’ antwoordde hij.

Ze knikte tevreden en ging met haar handen naar de sluiting van haar bh. Langzaam deed ze het kledingstuk uit. Haar borsten waren perfect rond en stevig, haar tepels stonden uitnodigend stijf.

Hij trok haar naar haar toe en legde zijn handen op haar buik. Omdat hij al snel merkte dat ze meer wilde, streeelde hij ook haar borsten en haar billen. Haar huid voelde zacht en hij wist dat hij niet te lang meer moest wachten met het uittrekken van zijn spijkerbroek.

Christina frummelde aan zijn shirt en hij hielp haar het uit te trekken. Daarna maakte hij de riem van zijn broek los en schopte hij zijn spijkerbroek uit. Hij zag hoe ze met een glimlach naar de bobbel in zijn boxer keek. Haar string ging ook uit. Ze duwde hem op het matras, zodat hij op zijn rug lag en ze ging bovenop hem zitten. Zoende hem opnieuw. Haar gewicht en haar lichaam op zijn kruis zorgde ervoor dat hij alsmaar meer verlangde naar haar aanraking. Langzaam bewoog ze over de stof van zijn boxershort en een kreun ontsnapte uit zijn mond. Ze maakte hem gek van verlangen en ze wist het dondersgoed.

Ze grinnikte. ‘Wil je meer?’

Iets terugzeggen lukte hem niet meer. Hij knikte alleen maar en haalde opgelucht adem toen ze zijn boxershort naar beneden trok en hem vastgreep.

Met een langzame op-en-neer-gaande beweging maakte ze hem gek. Hij zocht met zijn hand naar de warme plek tussen haar benen en voelde direct dat ze net zo opgewonden was als hij. Met zijn duim ging hij over haar clitoris en kreunde toen ze het ritme van haar hand opvoerde. Langzaam bracht hij één vinger bij haar naar binnen en hij hoorde aan haar versnelde ademhaling dat ze het lekker vond.

Nog even en hij zou zijn hoogtepunt bereiken, maar hij deed zijn uiterste best om dat te voorkomen. Ze had in de gaten dat het hem moeite kostte en stopte met bewegen. 'Ik wil je in me voelen,' fluisterde ze.

'Heb je een condoom?' vroeg hij terug. Stom; waarom had hij er niet standaard één bij zich in zijn portemonnee?

Christina schudde haar hoofd. 'Maar ik ben aan de pil en ik heb geen enge ziektes. Jij ook niet, neem ik aan?'

Hij schudde zijn hoofd. In hem schreeuwde een stemmetje dat hij dit beter niet kon doen, maar het verlangen was te groot. En zoals hij hier op zijn rug lag en haar goed kon bekijken terwijl ze boven hem uit torende, wilde hij maar één ding.

Ze pakte hem weer vast en ging zo zitten dat hij gemakkelijk bij haar naar binnen kon glijden. Ze nam haar tijd en maakte langzame bewegingen. Haar borsten bewogen mee en ze kreunde zacht.

Hij greep haar borsten vast, terwijl ze steeds sneller ging. De beweging van haar borsten kon hij goed voelen in zijn handen. Het beviel hem wel hoe ze de controle nam. Dit was niet de ervaring die hij tot nu toe had met vrouwen. De vrouwen hiervoor waren net een soort levenloze poppen geweest en lieten hem vooral het werk doen.

En hoewel hij dit fijn vond, wilde hij haar ook graag laten voelen wat hij in huis had. Daarom duwde hij haar van zich af en legde haar op haar rug. Hij kroop tussen haar benen en drong weer bij haar binnen. Ze kreunde van genot en een sidde-

ring ging door zijn lijf. Wat een droomvrouw! Het was net alsof haar lichaam voor het zijne was gemaakt.

Hij verhoogde zijn tempo om tot een hoogtepunt te komen. Toen de ontlading eindelijk kwam, rolde hij zich van haar af. Zij kroop opnieuw bovenop hem.

‘Wacht even,’ zuchtte Steven, maar tegelijkertijd begon er tussen zijn benen opnieuw iets te groeien. Twee keer vlak achter elkaar? Hij hoefde er niet eens over na te denken, want Christina leidde hem alweer bij haar naar binnen. Dit keer nam zij weer het voortouw en ze verhoogde het tempo. Nu zou zij eerder haar hoogtepunt bereiken, voorspelde Steven. Haar spieren spanden zich steeds meer samen en in haar ogen zag hij enkel maar genot.

Inderdaad, niet veel later was het Christina’s beurt om met een kreun klaar te komen. Ze kwam omhoog. Als in een slow-motionfilm zag Steven hoe ze met haar hoofd tegen de glazen plaat botste.

Het ging keihard. Zo hard, dat hij een barst in de plaat zag. Nog voordat hij haar aan de kant kon trekken, vielen er allemaal kleine glasscherven naar beneden. Met een enorme klap viel het beeldje op de rand van het bed. De klok kwam op de grond terecht en het kabaal dat het ding maakte was bijna oorverdovend. Waar de wijn en de wijnglazen waren beland wist Steven niet.

‘Shit!’ riep hij uit. ‘Beweeg niet. Er ligt overal glas!’

‘Wat was dat?’ gilde Christina. Ze bracht een hand naar haar hoofd. Ze keek er vervolgens naar en de afschuw op haar gezicht was zichtbaar toen ze het bloed zag. Voor hij iets kon zeggen, was ze het bed al uitgestapt.

‘De glasplaat,’ bracht Steven uit. Hij ging voorzichtig van het bed af, zodat hij zich niet zou snijden aan al het glas dat om hem heen lag. Enkele scherven lagen op zijn lichaam, maar hadden hem gelukkig niet bezeerd. Toen hij op de vloer stapte, voelde hij wel een stekende pijn in zijn voet. Hij negeerde het. Chris-